

Veronika SUDÍKOVÁ, *Josef Holeček jako osobnost veřejná i soukromá. Možnosti integrity tvůrčího života*. Diplomová práce Pedagogické fakulty JU, České Budějovice 2012, 95 stran+18 příloh.

Posudek vedoucí diplomové práce

Josef Holeček, autor, o němž F. X. Šalda vyslovil neveselou pravdu, že jej sice všichni znají, ale nikdo nečte, se v rukou Veroniky Sudíkové stal tématem kulturně historickým, budovaným na několika pilířových otázkách ilustrujících šíři možností zvoleného záběru. Holečkovo dílo (viz oddíl c Publikovaných pramenů na s. 87) tak diplomantce neslouží jako předmět literární analýzy, což je nejčastěji zastoupená metoda v dosavadních holečkovských interpretacích, ale jako jeden z klíčových pramenů pro rekonstrukci osobnosti, její životní zkušenosti, společenských i osobnostních postojů a názorů. V kombinaci s archivními prameny jí umožňuje zdařilou komparaci, z níž nejzřetelněji vyvstává diplomantčina snaha o korekci některých, až „mýtotočvných“ závěrů čistě literárně vědného přístupu.

Výše řečené se týká především prvních dvou kapitol mapujících dětství a mládí Josefa Holečka a počátky jeho spisovatelské dráhy. Poměrně plasticky se diplomantce daří sledovat tento časový posun v proměnách míst, tj. dokázala zachytit posun od ryze venkovského prostředí Stožic přes tři jihočeská města až ke vstupu do Prahy s jejími specifiky a životním stylem. Zároveň se jí daří reflektovat Holečka v proměnách společnosti, k níž patřil či se s ní musel vyrovnávat. V tomto případě dobře zúročila archivní korespondenci Holečkových studentských a literárních přátel, i když je pravdou, že dohledávání argumentace k předem vytčenému konceptu preferuje před detailnějším ponorem do interpretace tohoto nezastupitelného pramene.

Cenným výsledkem předkládané diplomové práce je kapitola třetí, v níž autorka sleduje spisovatelův vztah k ženám obecně, k budoucí manželce a skrze ni posléze k rodině. Oceňuji, že ani tady diplomantka nepouští ze zřetele princip jihočeštsví a že soukromou korespondenci, respektive její teoretizující vztahová sdělení dokáže propojit s Holečkovými literárními modely vztahů. Vytýkám jí, že v tomto smyslu postupuje někdy ukvapeně; příkladem může být sotva dvouřádková citace jako jediný argument k závažnému sdělení v textu, že „ženy neměly mít v jeho životě dlouhou dobu místo“ (s. 38). Nezohledňuje věk a jeho dobově podmíněnou obecnou tendenci u začínajících literátů a další aspekty problému. Paradoxně se

tak – a nejen v této kapitole stává, že zatímco vůči literárnímu vyjádření je diplomantka ostražitá, korespondenční formulace, tedy pouze jiný pramen subjektivní povahy přijímá často příliš závazně.

Za soukromým životem spisovatele následuje kapitola představující „Vychovatele národa“, tedy Josefa Holečka „veřejného“, na něhož se odborný i žurnalistický pohled obracel nejčastěji. Diplomantka dokazuje, že tomu tak bylo i v jeho „druhém“ životě.

Celou diplomovou prací Veroniky Sudíkové vede linie tzv. jihočešství, jež diplomantka sleduje skutečně od rodu a kolébky až k teoretické úvaze závěrečné páté kapitoly, kde se konečně vedle sebe ocitají Josef Holeček a sociolog Emanuel Chalupný, který mu v pomyslném jihočeském pantheonu zjednal čelné místo. I když komparační záměr nebyl zdaleka vyčerpán do důsledku, touto kapitolou byla diplomantčina snaha dokázat integritu nikoliv jednoduché osobnosti polozapomenutého spisovatele dotvořena.

Přes uvedené výhrady považuji práci slečny Sudíkové za zdařilou. Jednoznačně prokázala, že zásady historického řemesla ovládá na velmi dobré úrovni. Čistá je i formální stránka práce s dobře vybranými a kvalitně provedenými přílohami. Doporučuji ji k obhajobě a hodnotím stupněm

v ý b o r n ě.

V Českých Budějovicích 25. ledna 2013

doc. Dagmar Blümlová, CSc.